

Елин Пелин

Чудната торба

Живели някъде си на света един мъж и една жена. Мъжът посаял просо и то се родило толко хубаво, че и до днес врабците за него приказват.

Но не щеш ли, отведнъж духнал вятър, зашумял, засъскал, просото оронил и отръскал.

Видял мъжът това нещастие, заплакал и казал на жена си:

– Ох, жено, жено, останахме без сладка просена каша.

– Слушай – казала му жената, – не плачи, ами иди при Ветровия баща, оплачи се от сина му и поискай помощ. Нека загубата ни плати.

Послушал я мъжът и тръгнал. Отишъл той при Ветровия баща, поклонил му се и рекъл:

– Добър ден ти, стари Ветре, по голяма работа ида при тебе.

Зашумял Вятърът.

– Кажи да чуя – рекъл.

– Така и така – почнал да разправя селянинът, – посаях просо и се роди чудно. Но духна твоят син и го отърси. Аз съм беден и искам да ми се плати загубата.

– С какво да ти заплатя? – казал Вятърът, – У вятър и парите са вятър.

– С какво намериш за добре, Ветрьо.

Замислил се Ветровият баща, мислил, мислил и измислил:

– Ще ти дам една торба, селянино.

– За какво ми е торба, Ветрьо? Празни торби и дома висят, колкото искаш...

– Ще ти дам една торба – казал Вятърът, – ама такава торба, че като искаш да ядеш и пиеш, само й кажи: „Отвори се, торбице!“, и тя ще ти даде каквото искаш и колкото искаш.

– Като е такава торба, ще я взема – зарадвал се селянинът.

– Пък като се наядеш, само й кажи: „Затвори се, торбице!“ , тя всичко ще прибере.

Селянинът взел торбата, благодарил, поклонил се и си отишъл.

Занесъл той торбата в къщи и почнал да се хвали на жена си.

– Гледай, жено, що донесох!

– Що донесе бре, мъжо?

– Торба.

– Че защо ти е торба? Слава богу, ний торба си имаме.

– Е, не е тая торба като нашите – казал мъжът, – тая торба само да й кажеш: „Отвори се, торбице“, и ще ти даде ястия и пития, каквито искаш и колкото искаш. Да ядеш и да ти остане.

Жената тръгнала с кобилищата за вода, срещнала съседа си и му се похвалила:

– Моят мъж донесе такава и такава торба.

Кумът им чул за това чудо и казал:

– Ще ви дойда в неделя на гости.

Дошла неделя. Кумът изпълнил думата си и им отишъл на гости.

Гледа в къщи – ни огън, ни кладенец, ни нещо приготвено и си казал: „С какво ли ще ме гостят?“

Домакинът свалил торбата от куката и казал:

– Отвори се, торбице!

Торбата се разтворила и в нея се показало какво не: разни баници, печени гъски, кюфтета, кисело мляко, ориз с прясно мляко и много още работи. На всичко отгоре няколко шишета червено вино.

Гостували, що гостували, яли, пили и пак им останало.

Върнал се кумът дома и разправил на жена си:

– Ей, жено, да видиш! Кумецът има такава и такава торба...

– Гледай чудо! – казала жената.

– Чудо не, ами чудо!

– Откъде е взел тая торба?

– Пък аз го и не попитах! Ще ида да узная.

Кумът се върнал пак при кумеца и го попитал:

– Откъде взе тая торба?

– Откъде? От Ветровия баща!

– Продай ми тая торба, кумец.

– Да прощаваш, куме, ама няма да ти я продам.

– Един чифт волове за нея ти давам.

– И два чифта да ми дадеш, пак я не давам.

– Два чифта ти давам.

– Не може.

– Три чифта взимаш ли?

– Казах не и не.

– Като е така, четири чифта волове ти давам за нея.

Селянинът се замислил, почесал се по врата и не знаел какво да прави. А жената стояла отстрана и му шепнела:

– Не са малко четири чифта волове, вземи ги бе, глупчо!

Селянинът се съгласил.

– Като е така, куме – рекъл, – дай воловете, на ти торбата.

Взел той четири чифта волове, разорал полето, посеял просо и чака да се роди. И се родило онова просо, ама какво не – не само врабците,

ами и синигерите още разправят за него.

Но не щеш ли, пак духнал вятър, пак отърсил просото.

Разплакал се селянинът.

– Ох, жено, жено, каква беда ни сполетя! Пак останахме без
кашица.

– Не плачи, мъжо – утешила го жената, – не плачи, ами иди при
Ветровия баща, та му се оплачи. Нека ни заплати загубата.

Селянинът тръгнал и пристигнал у Ветровия баща.

– Добър ден, Ветрьо.

– От добро да се не избавиш, селянино!

– Дойдох да ти се оплача.

– Кажу да чуя.

– Твоят син пак ми отърси просото. Заплати ми загубата.

– С какво да ти платя?

– Дай ми, Ветрьо, пак една торба като оная.

– Добре – казал Ветрьо, – на ти тая торба и като отидеш в полето,
кажи: „Отвори се, торбице!“ и ще видиш какво ще произлезе.

Взел селянинът торбата и тръгнал. Като стигнал в полето и седнал
да си почине, дошло му се да похапне малко. Извадил той торбата от
пазухата и казал:

– Отвори се, торбице!

Като се отворила торбата, че като изскочил един дървен чук из нея,
че като почнал да маха въз селянина и да го удря по гърба, по главата и
де свари. Едвам могъл бедният човек да каже: „Затвори се, торбице!“ –
и да се спаси от чука.

Станал той, завързал торбата и я понесъл дома.

– Е, какво, човече – попитала жена му, – донесе ли торба?

– Донесох – казал жално селянинът.

– Дай, мъжо, да я видя!

Мъжът показал торбата.

– Също като другата – зарадвала се жената.

– Разбира се, че е съща!

– Ех, пак ще си заживеем честито – почнала да скача от радост
жената.

– Само имай търпение, жено!

– Защо, мъжо?

– Погледни ми синините по главата!

– От какво са, мъжо?

– Торбата ще ти каже.

Бабата била много любопитна, взела торбата и казала:

– Отвори се, торбице!

Като се отворила торбата, че като изскочил она ми ти чук, че удри бабата по главата, удри по гърба! Дръпнал й един бой, каквото тя и на-сън не била виждала. Едвам могла да каже: „Затвори се, торбице!“ – и да се спаси.

Чукът влязъл в торбата, селянинът я затворил и я окачил на куката.

– Какво, жено, хубаво ли ще живеем занаят? – попитал мъжът.

– Ох, лошо, човече, лошо! Още един път не ходи при Ветровия баща. Не чакай добро от другите.

Минало що минало време, жената отишла у кума си и почнала да се хвали:

– Е, куме, моят мъж пак се с такава торба сдобил.

– Ще ми я продадете, кумице!

– Не думай, куме... Това не ще да стане...

– Четири чифта волове давам...

– Като е така, добре.

Дал кумът воловете, вземал торбата и тръгнал радостно дома. Стигнал в къщи, извадил я и рекъл:

– Отвори се, торбице!

Като се отворила торбата, че като изскочил чукът, та забрал и него по главата, че удри, че удри... едвам се отървал.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10976>]